

ת"פ 29278/06/21 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה נגד יוסף עזר

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 29278-06-21 מדינת ישראל נ' עזר

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: יוסף עזר

בשם המאשימה: עו"ד שניר חדד

בשם הנאשם: עו"ד ויקי שמואל

הכרעת דין

כתב האישום ומענה

1. הנאשם ומר תומר גבע (להלן: המתלונן) הם שכנים המתגוררים באותו הבנין. עובר לאירועים הנזכרים בכתב האישום, נתגלע ביניהם סכסוך על רקע טענות המתלונן בדבר הפרעות מצדו של הנאשם.

אישום ראשון: ביום 9.6.21 בשעה 13:50 לערך ניגש המתלונן לדירתו של הנאשם כדי לשוחח עמו, ודפק על דלתו. הנאשם הכניס את המתלונן לביתו, שם הלן בפניו האחרון אודות חבריו הטורדים את מנוחתו. בתגובה החל הנאשם לאיים על המתלונן: "צא צא מהבית ותשמע טוב, עוד פעם אחת אתה מתקרב אליי לבית אני חותך לך את הפנים, אני אחתוך לך את הפנים, שומע טוב טוב מה אני אומר לך, אני אעשן, מה אני רוצה אני אעשה... אני אחתוך אותך 100 פעם, אתה בן זונה מזדיין בתחת, שרמוטה, אתה מציק לכל הבנין, אח שלי שחרר אותי מהפנים האלה לפני שאתה מקבל חתך עוד פעם אתה מתקרב לבית הזה אתה מת, תבדוק אותי". בהמשך לכך תקף הנאשם את המתלונן במכת אגרוף על חזהו, שהסבה למתלונן חבלה בדמות אדמומיות בחזה, והמשיך לאיים: "...ואם עוד פעם אתה מתקרב

לבית, אני אחתוך אותך, אם אתה עובר את הקו בית אני אחתוך אותך... אני אעשה לך טרור בבנין הזה... אני אהרוג אותך ואני אחתוך אותך ואתה תיחתך בפנים, אם תיכנס לבית אתה תיחתך בפנים..." בגין אישום זה מיוחסות לנאשם עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

אישום שני: למחרת היום ובהמשך למתואר באישום הראשון, שוחרר הנאשם ממעצר בתנאים מגבילים (מ"י 23332-06-21): א. הרחקה מן המתלון למרחק שלא יפחת מ-500 מטר למשך 30 ימים. ב. איסור יצירת קשר ישיר או עקיף עם המעורבים בתיק למשך 60 ימים (להלן: תנאי השחרור). ביום 11.6.21 בשעה 02:50 שהה הנאשם בביתו, ובכך ביצע עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. מענה לכתב האישום: אין מחלוקת על מרבית העובדות. הנאשם והמתלון שכנים, וכפי שעלה בהמשך, מתגוררים באותה הקומה בבנין. האירוע המתואר באישום הראשון מתועד בהקלטה קולית, והנאשם הודה באמירות המיוחסות לו. להגנתו טען כי המתלון קנטר אותו, הגיע לביתו בשעות הבוקר המוקדמות בעודו מודע לכך שהנאשם עבד בלילה, דפק על דלתו בחוזקה, החל להטיח בו תלונות, וכנס לביתו. הנאשם כפר בטענה כי תקף את המתלון, וטען כי האחרון הוא שתקף אותו, ולראיה, בהקלטה ניתן לשמוע את הנאשם אומר למתלון "תוריד ממני את הידיים". אשר לאישום השני, הנאשם הודה בעובדות, אלא שלטענתו אלו אינן מקימות עבירה של הפרת הוראה חוקית, מכיוון ששהה בביתו בעוד תנאי השחרור לא אסרו זאת.

דין

3. בהינתן המחלוקת המצומצמת ומהלכו הקצר של המשפט, אינני רואה הצדקה לפרט בנפרד את העדויות והראיות שהוגשו, ואלו יידונו בהתאם לצורך כחלק מפרק הדיון. בתמצית אומר כי למאשימה העידו המתלון ומספר שוטרים, והוגשו מוצגים בהסכמה, ואילו הנאשם העיד להגנתו.

אקדים אחרית לראשית: התיעוד "החי" של העבירות מחד גיסא, והקשיים עליהם אעמוד מאידך גיסא, נתונים שהצדדים היו מודעים אליהם עובר לבירור המשפט, צריכים היו להביא אותם להסכמות שתייתרנה את שמיעתו. במה הדברים אמורים. הקלטת שמע של האירוע נושא האישום הראשון (ת/16א, להלן: ההקלטה) משקפת באופן בהיר וחד את התנהגותם של הנאשם והמתלון, עד כי גם ללא תיעוד ויזואלי מוצא עצמו המאזין כשותף מלא בתוך ההתרחשות. ההקלטה היא הראיה המרכזית, ועדויותיהם של המתלון והנאשם נבחנו ביחס אליה. המסקנה ברורה: הנאשם איים גם אים על המתלון, באיומים בוטים וקשים שחזרו על עצמם פעם אחר פעם במהלך 5 הדקות של המפגש ביניהם. חסד עשתה המאשימה עם הנאשם כשייחסה לו אך חלק מן האיומים המתועדים. טענת הקנטור נעדרת ביסוס עובדתי מינימלי, ומוטב אלמלא באה לעולם. הטענה כי המתלון תקף את הנאשם, אף היא נדחית בשתי ידיים. הנאשם עצמו נשמע בהקלטה מודה כי תקף את המתלון.

מאידך, בניגוד להקלה שנתנה המאשימה לנאשם בפירוט חסר של האמירות המאיימות שהטיח במתלון,

החמירה עמו המאשימה שלא לצורך בהאשמתו בעבירת תקיפה גורמת חבלה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, בעוד שנכון היה להסתפק בעבירת תקיפה לפי סעיף 379. כבר מחומר החקירה הגולמי ניתן לקבוע כי האדמומיות המזערית בחזהו של הנאשם איננה עולה כדי חבלה. אשר לאישום השני, תנאי השחרור לא אסרו על הנאשם לשהות בביתו, ואינני סבור כי ניתן להסיק את האיסור באופן מובהק ממגבלת המרחק של 500 מטר בין הנאשם והמתלונן. תנאי מגביל המוציא אדם מביתו צריך להיות ברור ומפורש, והיעדרו משמש לזכותו של הנאשם. ב"כ הנאשם עמד על חולשת האישום השני כבר במועד המענה לכתב האישום, ומצופה היה מהמאשימה לחזור בה ביוזמתה מאישום זה.

4. נתחיל, אם כך, בהקלטה שבוצעה במכשיר הטלפון של המתלונן. משכה של ההקלטה 5:24 דקות. במונה 0:18 נשמעת דפיקה בדלת (4 נקישות). במונה 0:38 נשמעת פתיחת מנעול. במונה 0:41 מתחילה שיחה בין המתלונן והנאשם, כשהראשון פותח בדברים: "יוסי, מה שלומך? צריך לדבר אתך רגע". הנאשם משיב "נו". המתלונן שואל: "יש לך דקה?" ונענה: "דבר זריז". המתלונן: "מה המצב?" הנאשם: "טוב". המתלונן: "שמע". הנאשם: "כן". המתלונן: "אתמול חבר שלך". בשלב זה הנאשם קוטע בגסות את דברי המתלונן, ומתחיל שיח במסגרתו המתלונן מנסה להסביר לנאשם מדוע פנה אליו, והנאשם מסרב לשמוע. במונה 1:08 הנאשם מגרש את המתלונן בצעקות מביתו: "צא לי מהבית, אל תיכנס לפה יותר". במונה 1:13 הנאשם: "מהר מהר צא צא, אני אפתח לך את הפנים אם תהיה פה עוד פעם, צא". במונה 1:17 נשמעת טריקת דלת. מיד לאחר מכן מתחילה מסכת איומים וקללות של הנאשם כלפי המתלונן, שרק חלקה מתועד בדו"ח תיעוד הקלטה (ת/8) ומיוחס לנאשם בכתב האישום. במונה 1:37 נשמעת מכה (בארון או בדלת) תוך כדי התלהמות וקללות מפיו של הנאשם. כל אותה עת נשמע המתלונן בשקט "יוסי, יוסי", כמי שמנסה להרגיע את הנאשם. במונה 1:41 נשמע הנאשם אומר למתלונן "תוריד את היד". במונה 1:59 נשמעת מכה נוספת בארון/דלת, ובמונה 2:01 נשמעת טריקת דלת, שלאחריה מנסה המתלונן לשכנע את הנאשם לפתוח את הדלת. במונה 2:14 אומר המתלונן לנאשם (מעבר לדלת): "יוסי, כדאי לך לפתוח את הדלת". בתגובה פותח הנאשם את הדלת: ויוצא בצעקות כלפי המתלונן, כשתוך כדי כך נשמעות שוב מכות בדלת/ארון. במונה 2:25 נשמע המתלונן שואל: "תקפת אותי?" במונה 2:29 משיב הנאשם: "כן, תזמין משטרה". המתלונן משיב: "בדרך אליך משטרה" והנאשם מצדו: "אם תיכנס אלי הביתה אני אחתוך אותך", תוך טריקת דלת (חלק מהמשפט נשמע עמום יותר, כלומר, לאחר שדלת ביתו של הנאשם חוצצת בין השניים). השיח נמשך, כשבחלק מהזמן נשמעים רעשים של דפיקות ומכות בחפצים. לכל אורך ההקלטה המתלונן מדבר בשקט, מנסה להרגיע את הנאשם, ואילו האחרון צועק, מקלל, ומאיים ללא הרף.

5. המתלונן בעדותו בבית המשפט מסר גרסה המתיישבת עם תוכנה של ההקלטה, כשלדבריו פנה לנאשם בעקבות הטרדות שחווה מזה תקופה ממושכת ממכרים וחברים המגיעים לבקר את הנאשם, מרעישים בדרכם במדרגות וטורקים דלתות. המתלונן סיפר כיצד הנאשם "דוחף ומצמיד אותי לדלת המחסן שלו שצמודה לדלת הכניסה של הבית שלו, עומד מולי פנים אל פנים, ממש הרחתי את ריח הפה שלו, מבט של רצח בעיניים, ואז הוא חובט בתנועת אגרוף חזקה ס"מ ספורים מהפרצוף שלי לתוך הדלת של המחסן שלו, אני עומד משותק ולא זז, ואז הוא מוסיף ואומר - אני ארצח אותך, אני אחתוך בפנים, אני אהרוג אותך, אני אזיין אותך - ואז תוך כדי שאני בקושי נושם אני שואל אותו למה הוא מדבר אלי בצורה כזו ומתנהג ככה, ואז הוא מוסיף כי אתה מזדיין בתחת, כבר מזמן רציתי לחתוך אותך וההתלהמות ממשיכה... תוך כדי כך הוא מוסיף ואז נותן לי הצלפה חזקה בכף יד פתוחה על חזה שמאל, יש תיעוד מצולם של השוטר של הסימן של המכה, הנשימה שלי נעתקה באותו רגע וראיתי שחור בעיניים" (פר' עמ' 9-10).

עדויות של המתלונן מפורטות, מהולה בתיאורים חושיים ורגשות, וניכר כי חווה אירוע מפחיד ומאיים. המתלונן

היטיב להסביר את הרעשים שנשמעו בהקלטה - דלתות מוני חשמל וכיבוי אש שנטרקו על ידי הנאשם, דלת הבית שנטרקה, מתקן המים בכניסה לבית המתלון אותו דחף הנאשם והפילו. המתלון הסביר כי הניח את ידו על חזהו של הנאשם בניסיון להרגיעו, אלא שבדיעבד "ראיתי שזה מחמם אותו עוד יותר, שהוא מגיב עוד יותר אגרסיבי מיד הורדתי את היד (פר' עמ' 19 ש' 30 - עמ' 20 ש' 2. כן ראו עמ' 12 ש' 26-31). ניכר במתלון כי ביקש באמת ובתמים לשמור על יחסי שכנות טובה עם הנאשם. הדבר עולה לא רק מעדותו, אלא בראש ובראשונה מההקלטה, קרי, מדבריו לנאשם בזמן אמת, כשחרף התנהגותו האלימה והמאיימת של הנאשם, ניסה המתלון פעם אחר פעם להרגיעו וביצע מאמצים לשוחח עמו בדרך ארץ. חקירתו הנגדית של המתלון לא שינתה את התמונה, וניכר כי מסר עדות אמת, המתיישבת להפליא עם ההקלטה.

6. עדותו של הנאשם, מנגד, יצרה רושם שלילי, של מי שמנסה בכל מאודו להתחמק מן הראיות המובהקות שנאספו כנגדו. הנאשם העיד כי "אני מתעורר בבוקר לצלצולי פעמונים ללא הפסקה ודפיקות על הדלת בחוזקה" (פר' עמ' 37 ש' 15). לא נכון. כעולה מההקלטה, המתלון דפק בדלת פעם אחת, ברצף עדין של 4 נקישות. אפילו המילה "בבוקר" לא נכונה. האירוע התרחש בשעה 13:50 לערך. המתלון העיד כי דרש מהנאשם לצאת מביתו, וכי פתח את הדלת פעם נוספת למשמע אימים מצדו של המתלון, בצירוף תקתוקים חזקים על הדלת. לדבריו "הרגשתי שהוא מאיים עליי". בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם חקירתו הראשונה במשטרה (ת/3), שם מסר מפורשות כי הוציא את המתלון בכוח מביתו, לדוג': "אני באמת הוצאתי אותו עם הידיים שלי בכוח דחפתי אותו מהחזה שייצא מהבית שלי" (וראו ת/3 ש' 27-28, ש' 34-35, ש' 42-43). בעדותו לפניי אישר את דבריו במשטרה, אך הכחיש את הטענה שהוציא את המתלון בכוח: "לא דחפתי אותו ולא נגעתי בו בכלל. ככה גם עולה מההקלטה" (פר' עמ' 40 ש' 15-16). מן העבר האחד, הנאשם לא הכחיש כי אמר את הדברים בחקירתו, מן העבר השני, טען כי לא לכך הייתה כוונתו. הניסיון לאחוז במקל בשני קצותיו לא צלח, וברי כי כבר בתוך ביתו נקט הנאשם אלימות פיזית כלפי המתלון, הגם שזו לא מיוחסת לו בכתב האישום.

גם הטענה כי הנאשם איום על ידי המתלון - אין לה יסוד. האזנתי להקלטה פעם ועוד פעם. ניכר כי המתלון הפציר בנאשם לפתוח את הדלת, לשוחח עמו, אפילו הציע לנאשם להיכנס לביתו של המתלון כדי לשוחח בשקט - לשווא. הנאשם הגיב בפראות שהסלימה ככל שהתקדם השיח ביניהם. בשום שלב לא איים המתלון על הנאשם. אכן, המתלון אמר לנאשם כי כדאי לו לפתוח את הדלת, אלא שטענת הנאשם כי ראה בכך איום כלפיו - כטענת הקוזק הנגזל. הוא זה שאיים בברוטליות ובפראות על המתלון, נצמד אליו בבוטות ובתוקפנות, חבט בחזהו, השתולל בחדר המדרגות, היכה ברעש בדלתות, והודיע למתלון כי איננו ירא מן המשטרה. מכאן, אני דוחה בשתי ידיים את טענתו של הנאשם כי חש מאוים מפניו של המתלון, או כי האחרון פעל בדרך מקנטרת שיש בה כדי להסביר או להצדיק איזה ממעשיו האלימים של הנאשם. כשנשאל הנאשם מדוע, ככל שחש מאוים בשעה שהיה מאחורי דלת ביתו, פתח את הדלת במקום להתקשר למשטרה, השיב: "אם יש לי ויכוח עם שכן אני לא צריך להתקשר למשטרה, אני פותר את זה בדרכי. ש. מה דרכיך? ת. דרכי נועם". אמ"ל.

כזכור, במענה לכתב האישום טען הנאשם כי הותקף על-ידי המתלון. הטענה נתמכה בהקלטה בה נשמע הנאשם אומר למתלון להוריד ממנו את ידיו. בחקירתו הראשית התבקש הנאשם להדגים לבית המשפט כיצד אחז בו המתלון, אז הציג תפיסה של חולצה בשתי ידיים, והוסיף "אמרתי לו תוריד את הידיים אני אתן לך אחת", תוך שהניף את ידו בתנועת אגרוף כלפי מעלה (פר' עמ' 38 ש' 26-30). ההדגמה בדיון המחישה טוב מאלף מילים כיצד נהג הנאשם

באירוע, כשבאחת בקעה ממנו אותה אלימות מתפרצת שנשמעת בהקלטה. אשר לטענה כי חש מותקף, זו נשללה מפיו של הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית: "אני לא הרגשתי שהותקפתי. אגיד לך את האמת, הוא החזיק לי בחולצה ולא הרגשתי שהותקפתי..." (פר' עמ' 43 ש' 14). מכאן, אין בסיס לטענת הנאשם כי המתלונן תקף אותו.

7. בגדרי למעלה מן הצורך וכחזוק נוסף לכך שהנאשם איים על המתלונן ללא כל התגרות מצדו, ראו סרטון מצלמת גוף של רס"ל שלו שמואל וזאן (להלן: השוטר), אשר עיכב את הנאשם בקיוסק שבניהולו (ת/16א, הקובץ מתחיל בספרות 5239), שם הנאשם חוזר בפני השוטר על איומיו כי יחתוך את המתלונן בפניו (מונה 02:40). פעם נוספת הלכה המאשימה כברת דרך נכבדה לקראת הנאשם, כשלא ייחסה לו עבירת איומים בגין אמרתיו בפני השוטר. בעדותו אישר הנאשם את דבריו, ותירץ זאת בסגנון הדיבור שלו (פר' עמ' 43 ש' 28 - עמ' 44 ש' 6).

8. מכאן, המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר את עבירת האיומים (אינני מרשיע את הנאשם בעבירת איומים בגין אמרתו לשוטר, בה לא הואשם). מנגד, בכל הנוגע לעבירת התקיפה גורמת חבלה, עובדות כתב האישום שונות מהאופן בו תיאר המתלונן את התקיפה בעדותו לפניי. כזכור, בכתב האישום נטען כי הנאשם היכה במכת אגרוף על חזהו של המתלונן. לעומת זאת, בעדותו לפניי מסר המתלונן כי הנאשם "נותן לי הצלפה חזקה בכף יד פתוחה על חזה שמאל", והוסיף כי נשימתו נעתקה וראה שחור בעיניים. גרסתו של המתלונן באשר לעצם התקיפה מקובלת עליי. עם זאת, לנוכח הפער בין תוכן ההקלטה, בה המתלונן נשמע רגוע ושלו במהלך האירוע כולו, דומני שיש מעט גוזמה באופן בו תיאר את עוצמת הפגיעה. ממילא, סבורני כי אותו סימן אדום זעיר בחזהו (תמונות ת/5) איננו עולה כדי חבלה של ממש. משמע, המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם תקף את המתלונן במכה יחידה, מבלי שהסב לו חבלה פיזית (אינני מרשיע את הנאשם בכך שבתוך ביתו נקט אלימות כלפי המתלונן, מאחר שלא הואשם בכך).

9. אשר לאישום השני, כאן המדובר במחלוקת משפטית באשר למשמעותם של תנאי השחרור. הנאשם בחקירתו (ת/4) טען כי לא הורחק מביתו שלו. כך מסר גם בתשובתו לכתב האישום. בעדותו בבית המשפט לא מצאה המאשימה לעמת את הנאשם עם גרסתו והיתכנותה, ואף בסיכומיה לא התמודדה עם הקושי שהעלה. די בכך כדי לזכות את הנאשם מאישום זה. ממילא אני מקבל כאפשרית את הפרשנות שביקש הנאשם ליתן לתנאי השחרור, לפיה כל עוד לא נאסר עליו מפורשות לשהות בביתו, הרי שהדבר מותר. לפיכך המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את העבירה מושא האישום השני מעבר לספק סביר.

תוצאה

10. אני מרשיע את הנאשם בגין האישום הראשון בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק, ומזכה אותו מן העבירה המיוחסת לו באישום השני.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ב, 11 ינואר 2022, במעמד הצדדים